

[Erdélyi Magyar Adatbank]
Páskándi Géza: Piros Madár

Tündéri játék

[Erdélyi Magyar Adatbank]
Páskándi Géza: Piros Madár

[Vákát oldal]

Hógolyó

Ruhákba és hajakba
hógolyó hull, hólabda.

Lánynépség visong: a hó
szerelmesen olvadó.

Öreg néni bandukol
át a hópihés úton,

nem látszik rajta, hogy vén,
havas kendő van fején.

A fiúk körülfogják,
mindjárt meg is mosdatják —

s akkor veszik észre... ó!
– Bocsánat szegény anyó.

De a néni mit se szól, –
nem volt rossz a hógolyó.

Lánynak nézte tíz kamasz,
mért volna oly nagy baj az!

S már megy tovább, bandukol,
át a hó-sűrűs úton –

nem is ment, szállt könnyedén –
elszállt egy nagy hópihén.

(1954)

Szánkáztunk...

Szánkáztunk Béla öcsémmel –
röpült a szán,
mint hajdanán
lelkem, a gyermeki lélek.

Enyém volt minden s álmaim
nem fogta jég,
se fagy, se hó!
Így szállni jó!
Így szállok én, amíg élek.

(1954)

Decemberi reggel

Szeretlek hó hava, téli fehérség!
Megóv saját melegem fedezéke
jégcsap-dzsidáid ellen, s lengnek utánam
a lélek párái, lehelet-sálak.

Járok a hóban, habfehér szénája csillog,
ropogtatja bakancsom abrakos kedve, –
villog a reggel, és ébred az udvar,
s csillagok játsznak a hajnali hóban.

(1955)

Hóesés

Friss szagú hó, télszagú hó
dől a földre
habfehéren.

Valamelyik szépnagyanyám
sütés előtt, lisztet szital
fönn az égben.

A nagyapám meg csak nézi
férfi módra:

— Asszony dolga.

Pipára gyújt s úgy pöfékel,
hogy az eget szürkeséggel
mind bevonja.

(1954)

Pusztá felől

Pusztá felől, róna felől,
boglyántúlról, erdő felől,
keseredő szelek elől
szaladnak a fellegek.
Csordáthajtó, kurjongató,
kanászkürtöt riogató
égzengés lesz, hasogató —
már az eső csepereg.

Kormosodik, mint a fazék,
szakadozott háló az ég,
szikrát vetnek a kecségék —
evickélő mennykövek.
Eget-földet dörögtető,
vadvízeket hörögtető
zuhany alatt tapicskolnak a füvek.

(1954)

Nyári folyón

Nyári folyón karcsú kis kajakkal
dalolva úsztam én.

Ifjú, forró ittasult szívemmel
siklottam át a Szamos vad vízén.

Nagy-nagy füzek horgásztak hallgatag,
s füttyölve szálltam én,
fehér kövek csobbantak és halak,
s alámerültek álmok rejtekén.

Zűrös zengések, gigászi csönddel
férték meg lelkem szigetén, –
Most gyermek vagy és csilingelőn esengel
apádnak, hogy tartson víz színén,
majd borongós, boros férfihanggal
dalolgatsz a vad hullámokon,
s összezengsz a déli nagyharanggal,
mely átzuhog a tikkadt városon.

(1955)

Tavaszi séta

Cseveg a kislány a parki padon,
méláz a néni a gombolyagon,
és nemcsak a nap süt, nemcsak a nap;
a selymek, a vállak, a villó fogak.

Körül a főtér virágkehely,
nyüzsög; nincs benne tűhegynyi hely,
méhecskék: lányok raja köröz,
rájuk férfihang, dongó döhög.

Könnyű az ég, a nóta, a fák,
a hímpor-öröm, a lány kacagás,
új szívet fednek a könnyű ruhák,
pillangók szárnyán száll a világ.

Báloznak az utcák s a tiszta terek,
tánc ez a séta s a pörgő szelek
összefonódnak, siklik az ég –
tisztulj derűvé, emberiség!

(1954)

Tündéri játék

Füvecskén jární,
mezitláb állni,
körbecikázni,
futni, cicázni,
földre lehullni,
úgy megújulni –
égi ajándék:
tündéri játék.

Ölelni véled
a mindenséget,
hajadbakapni,
megsimogatni,
arany-gyeplőcskéd
meghuzogatni,
azután ismét
eligazgatni –
égi ajándék:
tündéri játék.

Láncfűvet tépni
csermelybe lépni,
friss vizet inni,
marokba vinni,

birokra kelni
s náladnál, gyöngyöm,
erősebb lenni–
égi ajándék:
tündéri játék.

Engem karmolni,
téged karolni,
nagy csöndbe lenni,
nem lélegezni,
barlangba búni,
napfényt elfúni,
éjszakát hozni,
mámorosodni –
égi ajándék:
tündéri játék.

Áldott ajándék,
tündéri játék,
ó, ifjúságom,
bántott virágom,
játszál csak, játszál,
gyötört virágszál!
Jaj, vidámodni
tavasztól őszig,
játszani szépen
boldog jövősdit –
égi ajándék:
tündéri játék.

(1956)

Mosdó előtt

Mosakodtam, de jaj a víz
nem mosta meg az arcomat,
törülköztem s a kendő jaj
nem törölt meg, mert elszakadt.

Megnéztem aztán és a víz
a mosdótálból szertefolyt,
s úgy láttam, akkor láttam én,
hogy a szeretőm könnye volt.

(1949—50)

Szeretlek én, te is szeress

Szeretlek én, te is szeress.
Nevetek én, te is neved.
Rádhajolok, nyújtsad a szád.
Simogatlak. Vesd le ruhád.

(1953)

Májusfa

Tyukodi Évi kapuján
ott lobogott a májuszám,
barkásfüzön kék pántlikám, –
most is őrzi az a leány.

Kacorral nyestem az ágát,
megcsókoltam szűz virágát,
harmonikázott az égbolt,
a Nyár-utca nagyon szép volt.

A májusfa egy napig tart,
a csók íze örökké tart,
s ha már elfut a kékségbe,
tart a szerelem emléke.

(1954)

Szeretném, ha...

Szeretném, ha valakinek,
 én lennék az öröm s bánat, –
szeretném, ha valakinek
 oly szép lennék, mint anyámnak.

(1953)

Oly könnyen

Oly könnyen tudok már szeretni
és talán tudom is miért:
úgy vagyok, mint az évszakokkal,
meglátom mindben, ami szép.
Télben a metsző frissiséget,
nyaraknak tűnő illatát,
az új tavaszban a szerelmet
s az őszben azt, hogy megadja magát
a bölcs erőt, hogy duruzsolva
viseli el a szép halált.

Oly könnyen tudok már szeretni,
a szívem tágas, olyan ép:
én mindenkiiben megkeresem,
és meg is lelem, ami szép.

(1953)

Talán egy csókod...

Talán egy csókod is elég lesz,
ahhoz, hogy holtig bennem égness.
Egy jó szód, egy simogatásod,
mosollyá szépült hallgatásod
elég lesz búcsúzóul nékem – –
Ó, küzdj ellene szívem, vérem,
hogy ilyen kevéssel beérjem!

(1953)

Paizsraemelés

Mint vezéremet, én-szerelmemet,
szívem paizsára fölemeltelek,

hogy az emberek is megláthassanak,
s mert szépek vagyunk, megáldhassanak.

(1955)

Hallgass borzongva

Hallgass borzongva. Borzongva hallgasd
minden szavamat.

Ha lágyan szólok, gondold meg: Júdás is
lágyan ejtette a szavakat.

Ha kiabálok, gondold el: Görgey s Kossuth is
egyként kiabált.

Borzongva hallgasd minden szavamat,
nem tudni mit ígér: életet, halált?

Hallgasd borzongva vallomásomat,
hogy szeretlek, de gondold utána: nem sokáig,
gondold utána: keddig, szombatig, 960-ig,
vagy legkésőbb a korai halálig.

Szeretlek. Most még igen, de holnap
lehet, hogy már égve gyűlöllek.

Leselkedik a lehetőség:
ellensége minden öröknek.

(1956)

Változatok virágénekre

Virág vagy te, virág,
valótalan világ,
verdeső kín-szemérem,
arcodba szállt a vérem.

Szirom szíved az űrt ez
illattal átrepülte.
Virág vagy te, virág,
csókolatlan jövőm,
szagolatlan virág.

Virágok világa, világok virága,
megálmodott tenger hús-vér habléánya,
egyetlen hiányom, jövő asszonyom,
orgona-zengésű májusi dallamom.

Anyácskám, pajtásom,
angyali bajtársam,
derűs játszótársam,
papást-mamást játszó
életemnek fele.

Vas-szöggel veretésem,
keserű kínszatásom,
ajzásom, buzdulásom,
ámuló elmúlásom,
szerelmes pusztulásom,
gyöngyöző kacagásom –
májusi rózsa – ágon.

Ágadról leszakítlak.
arany-vázámba hívlak,
illatos, forró hűség,
szerelem-pázsit hűsét
kínálom néked, drága,
árvaság vadvirága.

Bájfűvel cirogatlak,
itallal megitatlak,
bűvölve hívogatlak,
– Jaj, várj meg engem, bájolt virágom.
Virág-öbölre vár uszályom.

– Jaj, gyere hozzám,
aranyos rózsám,
viola-ágam,
gyöngyös virágom,

sorsom csokrába,
koszorújába,
fekete kertbe
fehér virágnak.

Áldott ágyamba hívlak, –
magamnak leszakítlak, –
Kicsi sikolyod, remegésed
a boldogság léssen, mely eléget:
a nekem szentelt élet.

S boldogság lesz menésed-maradásod,
az én átkommal jajong majd átkod,
s te, ki most még annyi férfira nézel,
csak velem törődsz majd, csak engem nézel.

Gondolatodat én majd betöltöm.
S csak utánam futsz, csak az én hűségemért,
s ha öregszem, velem sírsz minden elhullott évemért
s velem zokogsz majd az eljátszott édes édenért.

Ágadról leszakítlak, –
mellembé dobogni hívlak,
életem ostorába ágnak, fonatnak hívlak
s csattanni megtanítlak.

Szeretlek! Légy híve hívednek, kedves,
Szeretlek! Légy szívvel szívemhez kedves.
S jaj, ne taszíts el, nem teheted,
hogy lerázd válladról szegény fejemet.
Szerelem hite kell, szerelmes szeretet,
az kell e főnek. Anyámtól kenyeret
kérhettem így, ahogy most tőled
kérem: ne hagyd el jövődömet.

Szeretlek s ha rólam leveszed szemed,
én nem nézek kutakkal farkasszemet,
nem keresek sem golyót, se kötelet,
üldözni se foglalok szavaimmal,
csak nézni, boldogan s boldogtalanul,
s bárhová lépsz, e szempár sugara mindig arcodra hull.
s el fogsz hervadni, halovány aranyom,
maradék kincsem, boldogtalanom.

Ó, Júliám, szeretlek nagyon.
Ez az örömöm s ez a bánatom.
Homlokod hús horizontja röpíti s rántja le képzeletem,
homlokod ívét, mint nap-pályát futja be tűzlángú szemem.
s megbújni, rejtezni, megvallani s ocsúdni zokogva
én csak hajad ősrengetegében tudok már,
mint a legutolsó
szerelmes betyár.

(1956)